

EL WANDU

DES LLOFRIU

Estic satisfeta del meu pagano. Tinc auto, abrics de pell, joies.... en fi, solament em falta un amic jove...

Espuertos y mastegotes

Pistola regocijante, si que también deportiva que nuestro director señor Rufasta nos manda con aquella alegría desde el estar donde lo tienen guardado por mor de que los acreedores no lo hagan malbién.

Estoy de Yogurth, que quiere decir de mala leche. Aquí me he quedado más solo que Gamper desde que la diñaron en Gerona. ¿A que no sabéis en qué se parecía el «Barcelona» antes de la derrota al domicilio de un paleta? ¿No? ¿No caéis? Pues es bien fácil. En que el «Barcelona» antes de la derrota era campeón de España, y el domicilio de un paleta es can peón de albañil. ¿A que no acertáis cuando son más decididos los kioskeros? Cuando empaquetan los periódicos sobrantes. ¡Como que unen «La Acción» a «La Palabra»!

¿Con que Bonet, del Europa, cuando volvía de Sevilla iba rexando el rosario y Matas pasaba las cuentas? Ahora sí que Juliá tendrá más cartel que Esmatjes con aquel cuello de comer macarrones. ¿Sabéis por qué perdie-

ron los sevillanos? Por atrasados. ¡Se alumbraban con un Kinké! Ahora que m'en recuerdo. ¿Qué infusión se saca de los pinos? El té. Sí, ¿no lo entendéis? ¿No habéis visto nunca entrar una mujer en casa del herbolario y pedir té al-pino?

Hoy me han dicho una noticia a mardiguera de oreja, pero no la hagáis correr, porque conviene no fiarse de las experiencias, que dice Pich. Matas, para que no le hagan malbién a sus jugadores cuando vayan a Gijón, ha encargado a una fábrica alemana que fabrique para cada uno una coraza de hierro. Le han pedido por cada pieza tres millones de marcos, porque dicen que no quieren trabajar de franco.

Mandadme tabaco, pafias, la mascota que «Vida Deportiva» ha regalado al Europa y una colección de números de «El Cine», que quiero ver a Barangó-Solís en cinta. Venid a distraerme que me parezco a un asno, mejorando lo presente, cuando está haciendo aguas menores. Como que me-aburro! Rufasta.

EN LA TIERRA DEL FIERO MARROQUI.

Estoy en Zeluán. Un valenciano terciario — quiero decir que era del terciario — me hace de guía. Le pregunto qué son unas casas que veo en la costa, y me dice:

—Res, tinga.

—Ah, la Restinga! — digo yo.

—No señor, no — me dice —. Que allí no és res i que tinga aquest camaleó que acabo de agafar.

¿Sabéis cómo es el camaleón? ¿No? Es muy curioso. Es un bicho (pero no pica como los que ponen en el estofado), que se encoge y alarga y cambia de color según a donde lo ponen. El mío es colorado y robusto, tanto que se lo enseñé a una mora y me dijo:

—¿Me lo quieréis dejar, que lo lle-

varé al harem y «harem» mucha bro-ma? Jugaremos a saltar y parar. Yo, lo del parar me dió miedo, porque me han dicho que los moros de aquí tienen muy dura la... condición.

Os voy a hacer uno de polifacético: ¿En qué se parecen el guayacol-sulfatado de potasa, un payés que venda verdura, un niño con dolor de vientre y un hombre asustado? En que el guayacol-sulfatado de potasa, es Tio-col, un payés que venda verdura tié col, un niño con dolor de vientre tié cólico, y un hombre asustado tié color de perro como huye. Este chiste me lo ha cedido un sordo que tié colaboración con Muñoz Seca. Le he dado en cambio un caliqueño alemán y un manifiesto hacista.

Ayer cogí la pasa. Iba por la calle, pasó por mi lado, me dijo un requiebro... Dispensen, es que me pensaba que hacía la letra de «Tus pícaros ojos». Pasó por mi lado un miñón con una caja de pasas de Málaga y se le cayó una. Yo la cogí y me la empasé

con aquella alegría. A propósito: ¿Sabéis qué moneda les gusta más a las mujeres? La de cinco pesetas, porque es duro.

En qué se parece el Sindicato de Reporteros a un monte? En que tiene Cerro. Dad recuerdos a Martín y preguntadle si sabe dónde será el atropello de mañana.

¿Sabéis por qué los vigilantes fuman siempre de gorra? Porque llevan un pito pequeño y así siempre tienen un pitillo. ¿Cuál es el hipo más caro? El hipo-teca. ¿Y el más triste? El hipo-condriaco. ¿Cuándo pelagra la razón de un abogado? Cuando ve que va a perder el juicio. ¿Y por qué los ladrones no se quitan nunca la gorra? Porque tienen miedo de ser descubiertos. Apa.

Merluzar Ox Hidado.

PUBLICACIONES RECIBIDAS

En esta sección daremos cuenta gratuitamente de todas las obras que vengan acompañas de un billete de cincuenta pafias, una caja de habanos o dos botellas de Codorniu.

Ha llegado a nuestras manos el número 47,815 del «Diario de Barcelona». Como en toda nueva publicación, advertimos algunas deficiencias que no dudamos quedarán subsanadas en números sucesivos. Apesar del poco tiempo que ve la luz pública el «Diario de Barcelona», se ha conquistado un envidiable lugar en el estadio de la Prensa (1).

«Reglas y observancias para dejarse arrambar en el cine», por «Una pomellista». Hacía ya tiempo que venía notándose la falta de una obra de este género en el mundo editorial. «Una pomellista», seudónimo bajo el cual se oculta una de nuestras más elegantes y distinguidas «niñas bien», llena ampliamente este vacío. La cubierta, de vistoso color paja, ha sido muy celebrada por su delicado simbolismo.

(1) No confundirlo con el «Stadium» de Montjuich. — (N. de la R.)

LA NOVELA GALANTE X

Demaneula cada dijous al vostre kiosk, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'alló i riurer.

Cada dijous, 15 céntims.

No val a badar!.

Qui bada, ensopega. Sapiguen nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons - Casa de curació pels qu'haigun ensopegat - Lavatjes per a després del bany-Polvos per a matar les cabres de dotze potes. LA MUNDIAL, Espalter, 6 - Barcelona

(?)
(27)

Maison Meublée
(Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbará, 27, telé-
no 3221 A. Barcelona. - Gran confort i sa-
letes de bany - Teléfon privat - Ascensor
Continuament reformat a la moderna.

Barcelona 19 d' Abril de 1923

Redaccio i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4653 A.

APAREIX CADA DIJOUS

Un amic corrido que tenim i que ha fet més desgràcies per aquest Barcelona que les valles del Clot, ens ha enviat unes màximes per a ús del tunela que venen a ésser així com si diguéssim el «Narro» de la corridologia. Com que procedeixen d'una firma tan autoritzada que podríem dir que és una mena de Comas Solà de l'astronomia nandulandesca anem a reproduir-les perquè els nostres llegidors no visquin desprevinguts. Veus-les-aquí:

Primera: No reparis mai en si una dona és guapa o lletga. Tira al dret. Si és lletga, tapa-li la cara, però no li diguis. Dona-li no obstant a compondre, amb molta diplomàcia, que n'hi han de molt més maques que ella que no fan escarafalls de tu, i la tindràs fàcilment.

Segona: Accedeix als seus capritxos sempre i quan no es tracti de quartos, perquè sinó et tractarà de «primo».

Tercera: Procura ésser elegant, mes evita cau-

re, per un excès de coqueteria masculina, en refinaments impropis de l'home.

Quarta: Cuida molt la teva roba interior. Es molt més difícil sapiguer dur uns calçotets que un frac. El ridícol en un home despullat pot malbaratar la més gran conquesta.

Quinta: No alardeïjis mai, davant d'una dona, d'una potència que no tinguis. Si et creus capaç d'arribar a sostenir quatre assalts, digue-li que no passes mai dels tres i així arribat el moment creurà que n'hi has donat un de propina i t'ho agrairà, contenta i feconeguda.

Sexta: No creguis en virginitats, però si acàs en troves una, no t'hi miris. Millor és que sigui per tu que per un altre.

Sexta: Si al moment de les capitulacions ella diu: ai Pepet!... i et dius Ramón es que has menjat un tall rescalfat. En aquest cas, recorre desseguida al permanganat.

Sèptima: Si a l'anar a iniciar el foc li veus taques a la pell, simula un atac de còlic i digue-li: Un altre dia, germana! Altrament, t'exposes a tenir d'anar a veure al doctor Gallego, com a home experimentat.

Octava: Si es tracta d'una xicota vergonyosa i diu que no cal anar a cap hotel amoblat que millor serà dintre un automòbil, no badis al pagar i mira el taxi, perquè n'hi han que tenen combinació amb el xòfer.

Novena: Un cop haveu acabat de jugar amb

4—EL NANDU

foc, fes-la jugar amb aigua, que després no et vinguessin amb el «qüento» del padrí. :

Dècima:

I si segueixes ab cura
sempre aquest darrer concell
no tindràs mai cap malura
per donà esplai al pinzell.
Si el tall et sembla passat
no badis i fes l'ull viu,
posa't barretina al cap
com fa EL NANDU DE LLOFRIU. ?

El Noctàmbul Indiscret

La consulta del metge

La Catarineta, maridada feia quatre mesos amb en Llorens, aquell dematí se sentia molt malament. Entrà al despatx on el seu marit estava treballant i li digué:

—Llorens, me'n vaig a cal metge. F'a uns quants dies que el menjar em fa fàstic, em marejo per un no rés i em passen unes coses molt estranyes que no havia sentit mai.

—Sí, sí, ves-hi!—respongué en Llorens, somrient maliciosament.

I mentres es tancava la porta, l'home pensà:

—Vaja! Aviat serem tres! Aquesta pobre Catarineta encara no se n'ha adonat!

En efecte. Mantinguda pels seus pares fins a casar-la en un estat més d'ignorància que d'innocència, la Caterina havia arribat al matrimoni amb un desconeixement absolut de la vida. Prou feina li havia donat això a n'en Llorens que, havent portat una joventut força agitada, era aficionat a alternar «lo útil» con lo agradable».

L'iniciació de la Caterineta a les subtilitats del llenguatge de Molière i als refinaments de l'escola napolitana havia estat força difícil per en Llorens; ell, amb paciència i allò altre, l'havia anat convencent de que en les pràctiques matrimonials era de rigor allò de que tan bó és el terrat com

l'entressol i que del porc tant bó és el pernil com la llengua.

Mentres en Llorens es fregava les mans d'alegria, la Caterineta, tota conclosa, se n'anà a veure al «galeno» que a les primeres paraules li explicà sense vacil·lació de cap mena la causa d'aquelles molèsties.

—Res, senyora! — li digué.—Descendència en perspectiva! Vostè i el seu senyor estan d'enhorabona.

La dona restà un xic pensativa i després demanà al metge una sèrie de coses que ignorava; entre elles el trajecte que seguiria el fruit de la seva carn.

—Ah!—va dir el metge rient. — Miri: té de sortir pel mateix lloc per on ha entrat!

La Caterineta pagà la consulta i tota esverada corregué cap a casa seva.

—Ai, Llorens!—li digué.—Vinc la mar d'espançada.

—Perquè? Què tens? Què et passa?

—Que el metge m'ha dit que no sap quantes criatures tindrè!

—I ara! Què dius, santa cristiana?

—Sí! M'ha dit que pel mateix lloc que havia entrat havia de sortir i com que tu l'has fet entrar per tants llocs!

I no en tingué poca de feina, en Llorens, per a tranquil·litzar a la seva atribulada mul·ler!

Mick. E. Leth

—Però, perquè em mires amb el vidre de múltiples car?

—Perquè aixís em fa l'efecte que en veig quatre.

—Ah, dolenta, ja veig qu'et va agradar el quientó de l'altre dia!
 —Ai, senyor Ramón, els explica tant bé; domina tant bé la llengua!....

—No sé, però em sembla que la vehlleta, després de tocar aquesta pessa, no tindrà inconvenient en tocar-me l'altre.

La conversa de les robes

Jo l'he sorpresa, aquesta conversa. Jo l'he sorpresa, una nit d'insomni, dins la cambreta tèbia i perfumada on reposava de les seves fatigues amorosívoles, el cos endormiscat d'una ninfa terrena. Jo les he sorpreses, les veuetes primes i apagades, com de ninfes, de les mitjes transparents i voluptuoses, de color de carn, primes com un tel de ceba, dels pantalons curts i engrescadors, dels enagos brodats delicadament, tals una pantalla que atenués l'enlluernament de certes formosures ocultes, dels sostenidors que, buits del seu preciós contingut, conservaven encara un deliciós perfum de dona jove i bonica, i en fi, de la camisa, règia, opulenta, sota la qual palpitava, poques hores abans, l'encís d'aquelles formes angelicals i mòrbides...

Les mitjes, com dues petites presumides, fóren les primeres en parlar:

—Cap de vosaltres pot vantar-se tant de conquistar als homes. Tots ells comencen per enamorar-se de les cames i, què valen les cames més ben fetes del món sense nosaltres? Les mitjes som l'esquè destinat a pescar la sardina per la mestressa.

—Oh!—respongueren els pantalons.—Ben mirat la vostra pretensió resulta un xic exagerada. Vosaltres sou, és cert, l'esquè de l'home, mes si un cop feta la pesca, els nostres camals no sapiguessin cobrir la nuesa de les cuixes, quantes i quantes voltes aquell sofriria una desil·lusió! Les cuixes de la dona més ideal, manquen sempre de la finor que caracteritza la formosura de la seva pell. Nosaltres afegim, a més, en ocultar les formes més preuades de la dona, un encís de misteri deliciós...

Les sabates, que estaven sota el llit, protestaren.

—Si nosaltres no completéssim la vostra obra, els homes no es mirarien la meitat de les dones. Nosaltres som els borinots que enlluernem als papellons que volten entorn de la gràcia femenina. —Conforme amb tot lo que heu dit—intervingueren els sostenidors,—mes cap de vosaltres ha sentit com jo el frec càlid del petó, contacte diví de la carn com no se n'ha inventat cap més al món. Sense nosaltres, desterrada per antiestètica l'odiosa i antiquada cotilla, lo que avui és un dels principals atractius dels homes, seria un penjimpenjam que conservem, redresem i enfortim, donant-li una gràcia especial, captivadora, niu de totes les dolçors d'una nit d'amor.

—I nosaltres?—digueren a son torn els enagos. —Heu de saber que nosaltres som l'anunci, el reclam de la dona que passa. Amb el nostre froufrou, tímid, però revelador de coses que no es veuen, de tèbies intimitats de dona, gentil i superba, fem girar la vista als mascles que podrien passar sense adonar-se'n.

—També contribuïm nosaltres en gran part a tot això—digueren a son torn les lliga-cames. —Nosaltres som, amb els nostres llacets, un adorno indispensable sense el qual la solució de continuïtat entre les mitjes i els pantalons esdevindria un tròs de carn sense cap atractiu.

Nosaltres produïm una sensació esperitual. Som com el descobriment d'un somni misteriós, incitant, un papalloneig d'erotismes neixents, el bes on resten enganxats tots els borinots que volten a la dona...

—I en què vós voleu campar a mi, pobres desgraciats,—exclamà la camisa, aixecant-se, poderosa i sobirana, com una reina amb trajo de Cort.—Tots plegats sou uns carnestoltes plens de vanitat. Tots creieu ésser lo millor i lo que més deu estimar la mestressa i no obstant, que poca cosa valdrieu si jo no hi fós! Què és una dona

La senyora. — Escolti, Vicens, no tinc més espelma que aquesta, i em fa por que no'n tindrè prou.

El dependent. — Oh, no s'amoïni per xò, en aquest cas no ha de fer més que avisar-me i jo li deixaré la meua.

sense camisa, per bonica que sigui? Res. Jo sig-nifico art, poesia, amor, bellesa, oh! i a més cas-tedat, perquè no hi ha res més cast que una dona en camisa si la sap portar amb dignitat. La dona quan no em té, perd quasi tot el valor. Per això, jo sóc sempre la seva preferida i gaudeixo l'encís de trovar-me a damunt d'ella, jogant amb la se-va pell finíssima, blanca com una tofa de neu, es-trenyent-me contra el seu cós en una carícia tè-bia, com una lesbiana refinada...

Tots havien parlat. Un silenci seguí a la discu-ssió. De prompte, els pantalons es fixaren en un trocet de roba, que se'ls mirava, silencios.

—Ai!—digué la camisa.—I tu? Què no vols in-tervenir en la discussió?

No, perquè jo sóc l'única roba de la dona que no li afegeix cap encís, al contrari. Vosaltres es-teu amb ella cada dia, jo, sols quan es posa ulla-rosa i té mal-de-cap i arriba per ella la «veda» de l'amor. Jo, entre vosaltres, sóc un asceta. Per ai-xò m'he tornat filòsof i llegeixo en Wilde i en schopenhauer. Més tinc en canvi la satisfacció de ésser l'única roba de la dona que no té mai que aguantar la capa. Jo sé que els pocs dies que es-

tic amb ella, cap visita importuna ha de venir a turbar les meves meditacions. I és per això que soporto, content la meua sort humil, però exem-plar, de la Ventafocs de la roba femenina...

—I ara!—digueren les mitjes.—Què és aques-ta veu de criatura!

—No en féu cas,—va respondre rient la camisa, orgullosa i despreocupada.—Es el drap higiènic!

Llusanet

L'insaciable casadeta

Són quarts de sis de la tarda. El Bar de «El Si-glo» està plè. No hi ha quasi una taula disponi-ble. A la porta, contemplant els bibelots exposats en una vitrina, la Leopoldina troba a una antiga amiga seva, la Matilde, que llueix una xamosa panxeta de tres o quatre mesos.

—Hola, Matildeta!—fa carinyosament la Leo-poldina.—Com et prova el matrimoni? Estàs con-tenta d'en Gabriel?

—Sí...—fa la Leopoldina.—Es un bon noi, m'es-tima molt, no surt mai de nit, no em regateja res, però, què vols que et digui... No m'ompla-gaire.

—Ah, no! I doncs, de quí és això que portes dintre la panxeta?

Sagrob

—On vas amb aquest moneder tant gros?

—Es perquè si em donen un cartutxo de calderilla, m'hi entri tota.

VIDA I MIRACLES DE NANDU I LA TUIES

Tots frescos i empolainats la Tuietes i el gran Nandu s'en van al ciné plegats.

Vaja, hi ha que confessà que parella com aquesta és cosa que es fa admirà.

Aprofitant l'ocasió practica la concupiscència al rodó.

Cada hu al pendre seient procura estar a la voreta d'algun entreteniment.

I mentres la cinta passa, els dits corren diligents fent-ne molts cops un grà massa.

Un copet dat a trailé destorba a n'el nostre Nandu en sa interessant funció.

Però, no sabent qui ha estat l'home s'asenta altra volta i segueix atrapat.

Altra volta el darrer copet l'han tornat a fer.

El nostre home s'ha empipat i a n'el que pesqui infraganti li farà algun disbarat.

—Prou, diu alçant-se amant, a n'el que torni a empipar-me, l'enforquillo pel... seient! i els "sarases" diligents tois volen que se'ls castigui per aitals procediments.

La medicina

En Tomeu, xicotàs de vint-i-dos anys, gras i fornit com un toro, però més tímid que una col·legiala, es casà amb la rossa Mariona, una noia un xic més gran que ell, bonica i ardent com un volcà.

Vingué la nit ansiada—més per ella que per ell, perquè en Tomeu, pobre xicot, no sabia lo

que tenia que fer en aital circumstància—i el nuvi, un cop la seva dona fou dintre el llit li féu un petó a cada galta i es quedà adormit com un porc perquè el sopar havia sigut fort i la dolça havia corregut un xic massa.

La noia s'impacientà, però no digué res. Passà quasi tota la nit desperta i n'irviosa, i intentant en va calmar la seva sed amorosa amb les pràctiques que fins llavors i aquí, ad del sexe li ha-

via suggerit, més tot fou en va. L'endemà al matí, a penes llevats, la Mariona se refugià, plorant, en els braços de sa mare.

—Ai, mamà, mamà! I què en sóc de desgraciada!

—Perquè, filla meva? Què t'ha fet, el Tomeu?

—Res, mamà, res!

—Res? Doncs, què tens, beneitona? De què et queixes si no t'ha fet res?

—Això, que no m'ha fet res! Ai, mamà, que jo em moriré de pena!

—Ja veuràs—digué la mare.—Ja n'hi parlare jo. No ploris més que ja veuràs com aquesta nit tot anirà bé.

El Tomeu se n'havia anat a treballar. La bona senyora tenia que esperar que tornés a l'hora de dinar. El moment no era gaire oportú. En aquell moment passava per davant de la casa el mar-

ge del poble, el doctor Balari, que s'aturà a enraonar un xic.

La sogra tingué una idea salvadora.

—Ai, doctor Balari—li digué.—Si sapigués el disgust que estem passant!

—I ara! Un disgust l'endemà de bodes?

—Precisament.

—I doncs? Es que tal vegada no li prova bé el nou estat a la Mariona?

—El nou estat? No li prova ni bé ni malament, perquè, com que està en el mateix estat que abans de casar-se!

—Què vol dir?

—Que en Tomeu és un innocent! Que no sap de què va ni perquè serveix lo que Déu nostre Senyor va donar-li!

—Em deixa de pedra! Un noi com ell, tant robust, tant home, que fa l'efecte de tenir uns... arrestos tant grossos!

—Cregui'm que la noia i jo estem tant atribulades que no sabem què fer ni què dir.

El doctor Balari era un home fèrtil en recursos i de molt bons sentiments.

—Ja veurà. Deixi-ho per mi. Aquesta tarda abans de que el Tomeu torni del camp, faci ficar al llit a la Mariona i quan ell vingui, digui-li que la noia no es troba bé. Jo ja hauré fet el rest.

—Ai, doctor! No sap lo que li agraïm la meua filla i jo!

—Are em recordeu el capítol d'aquella novela que diu: «Y con la mano cogió aquella flor virginal y la descapulló.»

—No té importància, dona!—digué el metge despedint-se.

El doctor donà mitja volta i se'n anà a trovar al Tomeu.

—Sabeu que m'acaven d'enviar a cercar per a assistir a la vostra dona?

—I ara!—respongué el Tomeu.—Què té? Què li passa?

—Això és lo que té precisament, que no li passa res. Escolteu, què no sabeu lo que haveu de fer-li a la Mariona?

—Què vol dir, doctor?

—No sabeu que quan una noia es casa li agafa una emoció tal que se li para el cor si el marit no li torna a posar en marxa?

—Ai, ai! No! I com se fa?

—Home, molt senzillament. Us fiquen al llit amb la Mariona, l'obriu de cames...

I el doctor li anà explicant la lliçó.

El Tomeu va entendre-la desseguida. Sense acavà el jornal, deixà la feina, se'n anà cap a casa seva i amb la furia d'un centaure verge embestí a la Mariona que estigué a punt d'embogir de contenta...

L'endemà el doctor Balari trovà al Tomeu.

—Què? Li torna a marxar el cor a la Mariona?

El Tomeu esclatà en un plor.

—Què teniu?—preguntà el metge.

—Què vol que tingui? Que el meu pare també va morir del cor, pobret, i si jo arribo a sapiguer això pot ésser encara estaria al món! Totiis

—Mira, noia, avui no estic per brocs!

—Doncs precisament lo que a mi em fa falta, és un broc ben gros!

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANSU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

En "tretze"

Feia quize dies qu'en Joan treballava al «Mas Jordi», quan un matí qu'estava enraonant amb la Quimeta, la mestressa, una jomona revinguda, d'uns trenta cinc anys, passà una tartana per davant del mas, i el que la conduïa, el saludà cridant-li:

—Adeu, «Tretze».

—Adeu, Manel! — respongué en Joan.

Això de «Tretze» picà la curiositat de la Quimeta que interrogà desseguida:

—Escolta: Com t'ha dit aquell que ha passat?

—«Tretze» — respongué en Joan.

—I què és això de «Tretze»?

—Ja veureu, mestressa, és un mot qu'em posarem al poble.

—I per què?

—Perquè... Ja vos ho diré: és una cosa un xic... peluda.

—Diguem-ho, home!

—Doncs mireu: Una nit qu'ens havíem engrescat tant el ví de la bota nova de l'oncle Pau, tres companys i jo, ens jugarem el gasto a veure qui feia més... caramboles a cà l'Enriqueta.

—I qui va guanyar?

—Servidor, qu'en vaig fer tretze de seguides contra nou que n'aconseguí el Tomaset de cal Llufa. Des de llavors, tothom me diu en «Tretze».

La Quimeta, que tenia un marit ja frisant en la reserva, es quedà mirant fixament al Joan.

—Que farà molts anys, d'això? — li preguntà.

—No gaires.

—I... encare series capaç de repetir l'aposta?

—Mireu, mestressa, — contestà el Joan —. Jo soc tan capaç que si voleu ajassar-vos en aquella pallissa que hi ha allà baix, vos ho demostraré desseguida.

—Oh! — respongué la Quimeta —. I si perds?

—Pagaré l'aposta.

—Quant et vols jugar?

—Van cinc duros?

—Jogats!

I cap a la pallissa, refugi etern dels idilis camperols, s'ha dit. Un cop hi foren amagats, en Joan prengué a la Quimeta en els seus braços potents i nervuts, la va estrenyer fortament contra el pit i uní sa boca amb la d'ella, mentre les mans àgils del pagès aixecaven les faldilles i posaven al descobert unes cames tornejadades i fortes com dues columnes de màbre....

—Ai, Joan, que em fas pessigolles! —xisclava la Quimeta.

—Treu la mà!... Ai, no, més avall... Sí... aquí... aixís... ai... apreta més fort... Joan meu... Are... are....

En Joan era, ademés d'un intrèpid i valent gladiador amorós, un refinat mestre en l'art de la sensualitat. Un cop darrera l'altre, la funció es repetí: a la dotze, l'èspasme sacudí la mèdula de la Quimeta amb una sensació suprema. El seu cos es cargolà com el d'una epilèptica, tant que restà ajassada, de boca terrosa, damunt de la pallissa.... Però en «Tretze» es veu qu'estava disposat a no fer quedar malament el seu nom, puix sense dubtar gens ni mica i veient que li havien tancat la porta principal, l'embestí pel terrat, malgrat els planys i gimecs.

—No... per aquí no!... Ai, Joan, qu'em fas mal!... Però la fúria eròtica del pagès estava ja desencadenada, i no escoltà xiscles ni plors.

Quan s'havé acabat tot, la Quimeta digué al Joan:

—Has perdut! Dom els cinc duros.

—Com? — digué aquest—. Que no he fet les tretze caramboles convingudes?

—Sí, però el tracta era no fer-ne cap per darrera.

—Ja veureu: anem-ho a consultar a l'escrivà del poble, que ara passa per allà.

I en Joan va cridar-lo:

—Mestre Pons! — li digué —. Veniu!

—Què voleu bon home?

—Escolteu: He apostat amb la mestressa cinc duros a que atravessaria un finestrà desde fora a dins però al moment de tirar l'ha obert i l'he atravesat de dins a fora. He guanyat o he perdut?

—Heu guanyat — va contestar mestre Pons — perquè tant difícil és per un costat com per l'altre.

—Est bé, està bé.

I la Quimeta no tingué més remei que conformar-se i pagar.

Mes al cap de pocs dies la mestressa del mas, que no's conformava amb la pèrdua dels cinc duros, anà a trobar al Joan i li digué:

—Escolta, «Tretze», vaig a fer-te una altra aposta. Aquesta nit dormiràs amb les meves dugues minyones, mes a condició de que et lligaré i si et deslligues hauràs de pagar cinc duros.

—Acceptat, mestressa, — va contestar en Joan.

Arrivà la nit i en «Tretze» va ajeure's amb les dues noies, que eren molt bufones i de la mateixa fusta ardenta que la de la seva mestressa.

Als primers moments les xicotes estaven un xic cohibides, però veient qu'el noi no's podia mourer, començaren a animar-se.

Primer li feren alguna que altre carícia, després el començaren a petonejar i al cap d'un rato de jugar amb foc sentiren totes dues ganes de cremar-se.

—Deslliguem-lo! — sospirava l'una, no poguent-se contindre més, ni calmar les seves ansies amb els jocs que li feia la seva companya.

—Sí, deslliguem-lo, que serem felises totes dues!

I així ho feren. Llavors començà una verdadera batalla amorosa. Tant aviat una sospirava dolçament de plaer com reclamava amb esbufecs de desitjos que li donguessin torn per a omplir el seu cantiret en aquella mena de font màgica, que no deixava mai de rajar.

L'endemà, les dues minyones es llevaren amb unes ulleres de pam i més grogues que si havessin tingut la passa.

Quan la Quimeta es llevà, sentí la més gran que preguntava a la més jove:

—A tu, quantes?

—A mí, sis.

—Doncs a mí, set.

Corrents, la mestressa del mas anà a trobar a n'en «Tretze».

—Has perdut, «Tretze», — li digué —. Aquest cop els cinc duros son meus.

—Ah, no! — protestà en Joan —. Jo vaig dir que no'm deslligaria i he complert, doncs foren elles les qu'em deslligaren.

Els dos pledejadors decidiren anar altra volta a veure a Mestre Pons.

—Mestre Pons — digué en Joan —. Si a un ase li lliguen a l'esquena un sac de palla per a que no s'el mengi, i passa un caminant qu'el deslliga, i l'animal es menja la palla, pegariau a l'ase?

—No, home, no! L'ase no'n té cap culpa.

I la Quimeta havé de pagar altra volta cinc naps....

Lluís Het.

Un mal entès

Fa pocs dies, a un bar de la Ronda de S. Antoni hi entrà una jamona d'aquelles de bon veurer, plena i fresca i amb uns davans opulents que deien som-hi. S'assentà a una taula, demanà un refresc i consultà el rellotge que duia cenyit a la munyeca fent un gest com si esperés algú i encara hagués de trigar.

—Escolti, cambrer, — digué adreçant-se al que l'havia servit —. Que funciona aquest piano elèctric?

—Sí, senyora.

—Voldria fer el favor de posar-hi alguna pesa?

—Amb molt gust. Quina vol, senyora?

—Qualsevol. Una de ben bonica.

—Oh! — digué el cambrer —. Si vol, en tinc una de molt maca.

—Ah, sí? Com se diu?

El cambrer se la quedà mirant i li digué:

—Quina pesa, senyora, quina pesa! És un xic llarga, però... «La Montería». No n'ha sentit parlar?

Sens dubte la senyora no degué entendre'l bé, perquè s'aixecà tota indignada i mirant-lo de fit a fit li digué:

—I are! Indecent! Qué s'ha cregut? Vagi a muntar a qui vulgui, pocavergonya!

Gaspar.

Bona resposta

En un ball d'entrada hi anà fa alguns anys, un xicot d'uns quinze anys, tot decidit i presumidet. Donà una volta a la sala, com aquell que, avans de llençar-se, es vol situar per a no fer un paper ridícol i, un cop cregué haver-se fet càrreg del «personal» que anava a rodolar per aquell lloc, va adreçar-se a la primera xicota que li va venir bé.

—Perdoni, senyoreta, — digué molt atent —. Voldrà ballar aquest xotis amb mi?

—No, senyor! — respongué la noia secament.

—I doncs qu'està fent?

—No, senyor!

—Que té compromís amb algún ballador?

—No, senyor!

—Voldria dir-me, doncs, el motiu del seu refús?

La noia s'el mirà de dalt a baix amb un aire de despreci i li contestà:

—Perquè no vull ballar amb criatures!

El noi no perdé la calma.

—Perdoni, senyoreta — li digué —. No sabia que vosté estés embarassada!

Borinet Ros.

Conte premiat del número pasat:

LES EXPLICACIONS

El germanet

Avui, l'Angelina, xamosa nena de quatre anys, ha estat a casa de la tieta que ha fet dur un cosinet de París.

La criatura, quan li ensenyen el bebé, resta embadalida. Tant que al tornar a casa comença posar-se de mal humor i a cridar, tot ploriquejant:

—Jo vull qu'em portin un nen de París per a poguer jugar amb ell!

La mamà no contesta, però es queda mirant al marit tot somrient.

—Sí, papà, sí! — tornà a dir l'Angelina —. Jo vull un nen com el que ha comprat la tieta a París!

I com qu'el papà riu, la nena, creient que s'en burla, començà a picar de peus i amb els punyets closos començà a pegar a les cames del papà, molt aprop del ventre.

—Nena! — diu llavors ell —. Ja t'el portarem el nen, però no donguis aquests cops an aquí que podries trencar-me la ploma i no podria escriure a París!

Enric Het.

El confessor de Girona

Diuen que a Girona hi havia un capellà molt conegut pel seu caràcter alegre i despreocupat, per quin motiu els xicots joves volien sempre anar a confessar-se amb ell. Un matí s'apropà un al seu confessor i, en arribar al sisé manament començà dient:

—M'acuso, pare meu, d'haver deshonorat una xicota ja d'alguns anys, per de bon veurer...

—Fill meu! Això es un pecat molt gros!

—Després m'acuso d'haver tingut rel·lacions carnals amb una casada, i a les mateixes barbes del marit!

—Ah! Això es horrible!

—A més, m'acuso d'haver viscut maritalment amb una vídua.

—Fill meu! Tu ets una víctima de Satanàs!

—Això no es tot. Dec acusar-me també, pare, d'haver seduit dues menors precioses com dos sols i ignoscentes com dues càndides colometes...

—Horror!

—I per fi, de tenir una querida que no m'admet cap regal i que tot sovint me compra trajos, i anells, i rellotges...

El bon confessor es quedà reflexionant una bona estona. Després es quedà mirant al xicot i li digué:

—Noi, no sé com t'ho fas per a trobar aquestes ganxues!

Llusanet.

—Què et passa Blelet?

—Res, que el metge m'ha recomanat molta carn i llet i em sembla que ja he trobat restaurant.

El castig diví

La Claudina i la Sofia, dugues nenes de sis a vuit anys, estaven mirant un llibre d'estampes que havien trobat en un armari.

La Claudina, que com que va a un col·legi francès es creu més sàvia que la seva amigueta,

li anava explicant el significat dels gravats. Arrivaren a un dibuix que representava Adam i Eva al ésser expulsats del Paradís.

—Veus, Sofia?—li digué llavors la Claudina.—Quan Adam s'hagué menjat la poma, Déu el castigà fent-n'hi sortir dugues aquí davant.

K. B. Z.

Grimejia Teatra

Al Paral·lel tot plora,
 del «Pompeia» al «Royal»,
 que ja no ensenyen cuixa
 perquè és cosa immoral.
 Els «figuers» ja no «ensumen»,
 tristes elles estan
 i si algú les convida
 per distreure el seu mal,
 al cambrer li demanen
 molt més sopar que abans.
 Les floristes es queixen
 que això no pot anar,
 que els music-halls s'arruïnen
 i tindran de tancar.
 Ja ho digué crec en «Xenuis»
 o don Joan Maragall:
 «sens pel no hi ha alegria»
 i com que pel no hi ha
 foier, platea i llotges
 estan deserts com mai.
 Els pocs que per rutina

—Fins ara no hi entés qué volia dir allò de «aixugat i tornem-hi».

hi segueixen anant,
 s'avorreixen com ostres,
 fent-hi cada badall
 capaç de fer commoure
 tota una catedral.
 Els empresaris diuen
 que si això va durant,
 o posaran titelles
 o plegaran el ram.
 La Montiel es proposa
 posar-se a vendre carn.
 Si ho fa jo li asseguro
 serà negoci gran,
 doncs tothom que l'ha vista
 n'hi anirà a comprar,
 tant si és pit com si és falda,
 esquena o be cuixam.
 Sols sento que, pobreta,
 no podrà despatxar
 filet, doncs diu que ignora
 on ha anat a parar;
 i el corrido que vulgui
 s'haurà d'accontentar
 amb el tall de darrera
 que jo no hi tastat pas
 i diuen que és més tendre
 que el cèlebre mannà
 (corrector, no badem!
 que es pot equivocar!)
 que al Paradís jalaven
 senyora Eva i Adam
 abans que cometessin
 aquell famós pecat
 que per les moltes còpies
 que ha fet l'Humanitat
 se l'ha nomenat sempre
 pecat original.
 La Manola Collado,
 anirà a viure al camp,
 doncs tenint un «collado»
 molt fàcil li serà.
 La Fernandita Valle
 pomellista es farà,
 i la Bella Dorita
 es comprarà un estanc.
 Don Manel, per clemència,
 sigui un xic tolerant,
 que el nostre «Paralelo»
 sinó sens morirà.
 Tot Nandulàndia plora,
 plora a bots i barrals
 i ha fugit l'alegria
 del «Pompeia» al «Royal»!

El Secretari del Nandu

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.

DE VENTA: Segalá, Rambla de las Flores; 14; Salus, Fontanella, 7; Dr. Perelló, Rambla del Centro, 37; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos.

GRIMEGIA ESTRANGERA

—Fill meu, si no vols fer un paper ridícol, girat d'esquena, que va a comensar la funció.

(De «Gil Blas.»)

—I això, com ho pintaràs?

—Amb quatre cops de la meua brotxa, assumpte l'est.

(De «Regiment.»)

—Avui no surto d'aquí que no m'emporti una esperança.

—Oh, l'Esperança ral, emportíse-la, però a mi deixim tranquil·la.

(De «Sans Gène.»)

—On va, on va tant depressa, Lluïseta?

—A veure si trovo algú que no en tingui gaire.

(De «Sans Gène.»)

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convencerse. MATALADILLAS en polv. Una caja, 50 céntimos.

1, San Ramón, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien, con las tan conocidas

GRAJEAS RUSAS ROVISOLFF

cuyos resultados se notan a las primeras tomas,

Casa Segalá, Rambla, Flores, 14
BARCELONA

INSTITUT MEDICAL FÉMINA

Vies urinaries, sífilis i matriu,

Comte del Àssalt, 23, pral.

Visita de 11 a 1 i de 6 a 7

Consulta especial: Carme, 76, prl.

—Ves qui ho diria que d'una sola ostra n'hagi pogut treure tantes perles!